

Schody duchovného rastu

Dnes sa už nekladie otázka, či existujú anjeli. Dnes sa pýtame: ako s nimi priamo komunikovať? Rovnako doba postúpila aj v otázke duchovna. Už nehodnotíme ľudí, či sú ateisti, veriaci, alebo ezoterici, ale pozeráme sa na to, kde aktuálne sú na svojej duchovnej ceste. A čo je vlastne jej cieľom?

Lebo všetci po nej kráčame. Rozdiel je v tom, či o tom vieme a čo o tejto ceste vieme. Pozrime sa teda na schody duchovného rastu, ktoré vedú do cieľa. Nultý úsek spirituálnej cesty je stav, kedy sa daný človek nehlasí k duchovnu. Jeho viera sa neviaže k Bohu ani iným náboženstvám. Lenže aj toto je cesta, len zatiaľ nevedomá. Je to začiatok (na tejto planéte, v tomto živote), kde sa batoh len naplnia: negatívnymi emóciami, karmickými záťažami a nedodrzanými sľubmi. Vedomá spirituálna cesta sa začína v momente, keď duša precitne a rozhodne sa vyprázdňovať pomyselný batoh. Chce sa zbaviť všetkého, čo nie je láskyplné. A vtedy sa začína duchovný rast...

Tri hlavné úseky vedomého žitia

■ **Prvý úsek je v čase, keď vedome začneme kráčať po spirituálnej ceste a vieme, že sa ešte máme veľa učiť.** Môžeme sa začať zaujímať o duchovno kvôli nejakej tragédii, či strate milovaného človeka. Môže nás zastihnúť choroba a nevidíme iné východisko. Môžeme zažiť malý zázrak, ktorý v nás odštartuje hľadanie niečoho, čo je za viditeľným. Nerozumieme mnohým veciam, ale už isto vieme, že existuje niečo medzi nebom a zemou. A začíname hľadať. Čítame duchovné knihy, vyhľadávame videá, ktoré by nám zodpovedali otázky, ktoré ani nevieme sformulovať. Začíname navštevovať meditačné a duchovné stretnutia, festivaly a individuálne sedenia. V tomto úseku nášho bádania sme ako suchá

špongia, ktorá nasáva všetko, čo sa podobá na spiritualitu.

■ **Druhý úsek duchovného rastu je relatívne najkratší. V tomto čase hľadajúci človek pozná zákonitosti univerza a má pocit, že chápe všetky súvislosti a dôvody.** Cíti sa silný, múdry a priam osvietený, lebo ak aj niečo nevie, v meditácii dostane odpoveď. Rastúcou vďačnosťou a poznaním neuchopiteľného sa nepozorovane objavuje spirituálne ego. Okrem pocitu, že sa nič n e m u -

sím pýtať, lebo odpovede dostávam zhora, objavuje sa aj negatívna stránka múdrosti: pocit, že to viem lepšie a preto musím „pravdu“ vysvetliť ostatným, ktorí sa na túto úroveň ešte nedostali. V čase prežívania spirituálneho ega duchovný človek rozdáva nevyžiadané rady a úprimne nerozumie tomu, prečo sa od neho ľudia odvracajú. Veď im chce len dobre, lebo vidí veci, čo ostatní nevidia. Súdi a hodnotí ľudí a niekedy sa nad nimi aj vyvyšuje. V tomto úseku sa paradoxne oddelenosť („ja“ a nie „my“) zosilňuje. Čím skôr rozoznáme vplyv ega, tým skôr môžeme postúpiť na vyšší schod nášho duchovného rastu.

V tomto druhom úseku, už po vytriezvení zo spirituálneho ega je človek uvedomelejší, chápe, že každý má svoju rýchlosť rastu na svojej ceste, no v tomto čase je ešte stále v presvedčení, že práve dosiahnuté osvetlenie je strop v duchovnom raste. Už ním nelomcuje ego, žije v pokore a vďačnosti a pracuje na sebe, aby sa kvalita jeho bytia zlepšovala. A potom nečakane, keď už prirodzene zažíva každý svoj deň v láske a radosi, prichádza uvedomenie, poznanie, že toto nie je koniec.

■ **Tretí úsek duchovného rastu je najdlhší. Je to fáza, keď človek pochopí, že neexistuje strop.** Že výrok „cesta je cieľ“ treba brať doslovne. Tento úsek jeho cesty začína poznaním, že vždy bude ďalší schod, ďalšie uvedomenia a jednorázové, aktuálne osvietenia. Radikálne sa mení jeho život k lepšiemu, lebo sa zmenia jeho názory. Takýto človek každý deň prežíva v úprimnej radosi s pokorou a vďačnosťou. Ak sa objaví neprijemnosť, tieto životné situácie vní-

ma ako výzvy k rastu. Nefňuká a prestáva sa na seba pozeráť ako obeť. Chápe, že za svoj život je zodpovedný len on sám a preto tak aj koná. Jeho viera je neotrasiteľná a rozumie tomu, že ak sa mu aj neplnia sny a ciele, má to nejaký dôvod. Postupne pochopí, že po každej zdolanej skúške, či hlbokom uvedomení príde čas ticha, akoby sa nič nedialo. Je to obdobie ukotvovania naučených pravd, ktoré sa musia integrovať do jeho vedomia a duše. Takto sa mení charakter človeka, ale aj samotnej duše. A potom prídu ďalšie situácie a výzvy, ktoré ak úspešne zdolá, vyrieši a pochopí, opätovne pocíti, že sa otvorili nové obzory. Na tejto ceste duchovný človek pochopí, že nikdy nie je koniec. Lebo nové veci a uvedomenia prichádzajú v novej kvalite starých poznání. Láska môže byť hlbšia, lebo už nie je majetnícka, vyššia úroveň vďačnosti začne vháňať slzy do očí a hlbšia pokora spôsobí, že voľakedy ukecaný človek dokáže povedať svoje myšlienky a názory len jediným pohľadom.

Čo je cieľom duchovnej cesty?

Cieľ je samotný rast. Cieľ je prežívanie aktuálnej reality najlepšie ako vieme. Lebo vždy bude zajtrajšok, ktorý závisí od toho, ako cítime, myslíme a konáme dnes. Krajší zajtrajšok nám nikto nevie darovať. Závisí to len od nás. Preto je nesmierne dôležité začať a pracovať na posilnení sebalásky, v ktoromkoľvek úseku spirituálneho putovania sa práve nachádzame. Lebo vždy bude pred nami cesta a my na nej s večným, neoddeliteľným putujúcim partnerom: sami so sebou.

Cieľom je prežívať túto cestu v radosi. Zložiť všetko, čo nie je naše, čo nás trápi a ťaží a kráčať ďalej s ľahkosťou a radosťou. A keď to dosiahneme, potom môžeme pomáhať iným. Lebo prestane byť „ja“ a bude len „my“. Lebo už nielen duša, ale aj vedomie človeka chápe a vie, že všetko je jedno. Že nikdy sme neboli oddelení od Zdroja. Že Boh žije naozaj v nás, skrze nás.

„Na tejto ceste duchovný človek pochopí, že nikdy nie je koniec.“

Monika Jakubeczová

Štyridsať rokov som anjelov ignorovala. Až jedno leto prišlo neodbytné nutkanie čítať. Odložila som prácu, venovala som sa len čítaniu a meditácii. Od tej chvíle ma začali navštevovať anjeli. Otvorili sa mi nové dimenzie vnímania. Dnes žijem svoj ďalší život v spojení s anjeli. Svoj príbeh som zverejnila v knihách Prebudili ma anjeli, Život s anjeli a Kozmická láska. www.jakubeczova.sk